

També Miguel Hernández

TRIBUNA

Vicent Álvarez

He observat alguna reserva des dels nostres àmbits envers la celebració del centenari del poeta d'Oriola **Miguel Hernández**. Trobe que el tema mereix alguna mena de reflexió. Miguel Hernández és un poeta de reconeguda categoria, un valencià del sud, que va escriure en la llengua habitual que es parla al seu poble, Oriola per nosaltres i Orihuela per a la resta de gent. El nostre poeta va viure en temps de grans conflictes, alhora de creació literària, i ho feu assumint el compro-

mís amb el poble treballador, morint amb molta dignitat a la presó d'Alacant, negant-se a abjurar d'eixe compromís de classe, i sols va cedir, davant de l'església i el franquisme, casant-se catòlicament a la presó, poc abans de deixar aquest món, perquè sabia que així la seua companya podria tenir alguns beneficis al futur.

Sols per eixos motius caldria que ens sumarem als actes i iniciatives que van a tindre lloc per recuperar la memòria de Miguel Hernández, en tot cas, aprofitant-ne el moment per recuperar la seua memòria, exigint-ne la nul·litat de la farsa de procés que el condemnà, com a tantes altres persones, provocant-ne la seua malaltia i la mort quant tenia poc més de quaranta anys. Avui tenim ja moltes dades que evidencien la crueltat que es projectà sobre una

persona que va escriure versos bellíssims i va animar a lluitar contra el feixisme, pagant-ho amb la mort.

Com ja he dit, els poemes de Miguel tenen valor universal, es tracta d'un cas paregut al de **Lorca**, puix d'haver sobreviscut, la talla dels dos no sabem on hauria arribat. A més a més, cal considerar com el poeta va sorgir d'una part del nostre país molt particular, Oriola, la qual sempre ha estat durant segles zona fronterera. Amb motiu d'una visita al seu arxiu municipal vaig poder veure textos en valencià, puix, fins fa un poc més de dos segles aquesta era una llengua parlada en aquesta comarca. Com dada curiosa diré que la patrona és la verge de Monserrate, una evident castellanització del nom original Montserrat. Oriola, des de la conquesta cristina, ha estat un enclavament valencià i la gent així ho sent. No podem, doncs, oblidar-nos del nostre sud, per moltes contradiccions que ens genere. El fet que alguna dreia reivindique a Miguel Hernández, tal vegada per una qüestió d'i-

El valencianisme progressista deuria reivindicar la figura del poeta com cal fer-ho, per coherència amb el seu valor intel·lectual i pel seu compromís republicà

matge, no ens deu frenar, fent nostres els versos de Hernández escrits en castellà.

El valencianisme progressista i esquerrà pot, més aviat deuria, reivindicar la figura del poeta d'Oriola com cal fer-ho, per coherència amb el seu valor intel·lectual o literari, així com també, pel seu compromís amb aquella experiència republicana que va intentar un canvi històric, tant des del punt de mira social, com el de les llibertats dels pobles. La poesia de Miguel Hernández, senzilla però de gran profunditat, manté la seua vigència així com el missatge de fer de la cultura una eina de canvi, una opció al meu parer necessària.

*Membre del Consell Valencià de Cultura.

Protagonista Què llegeixes?

FÒRUM WWW.QUELLEGEIXES.CAT.

pd

Posdata

Editorial Prensa Valenciana, S. A.
levante.posdata@epi.es

El dimarts 27, la Fira del Llibre de València acull una conferència sobre la importància de llegir a casa en la qual es presentarà el fòrum «Què llegeixes (QL)», una comunitat virtual per a parlar, no solament de literatura, de llibres en general i per a totes les edats.

Passió, obsessió i manies lectores amb desconeguts

PER CARLOTA TORRENTS

■ Comencem amb una obvietat: la lectura és i serà sempre un acte solitari. Tret de les esporàdiques lectures que es fan en veu alta (diuen els entesos que l'*Ulisses* de **Joyce** s'hauria de llegir en grup i en veu alta), la lectura és privada, solitària i única. Cadellibre té un lector i cada llibre té tantes lectures com lectors hi hagi al món. Tanmateix, com a éssers gregaris i socials que som, tenim la necessitat ben sovint de comentar allò que llegim, oi? Quantes vegades les darreres cent pàgines d'un llibre ens han deixat arraulits i petris al sofà o ens han obligat a hores d'insomni a desgrat que l'endemà hem d'anar a treballar, o ens han fet riure fins a plorar? Quantes vegades ens ha passat això, i en acabar no tenim ningú a qui explicar-ho?

Suposant que, en el millor dels casos, el vostre sigui un entorn de lectors, serà ben difícil que hàgiu coincidit en les lectures que feu. Mentre a un li agrada la novel·la contemporània nord-americana, al vostre company li van més els russos i al vostre pare li agrada la novel·la negra. Així, és difícil tenir una conversa més enllà d'una recomanació tèbia... És a dir, si acabeu de llegir la darrera traducció de **Philip Roth**, amb qui compartiu la perplexitat que us crea el final del text l'actitud del protagonista? O si heu llegit *La casa de gel* de **Joan Pons** (Bromera, 2010) amb qui comenteu els conceptes

de bellesa i lletjor que s'hi plantegen?

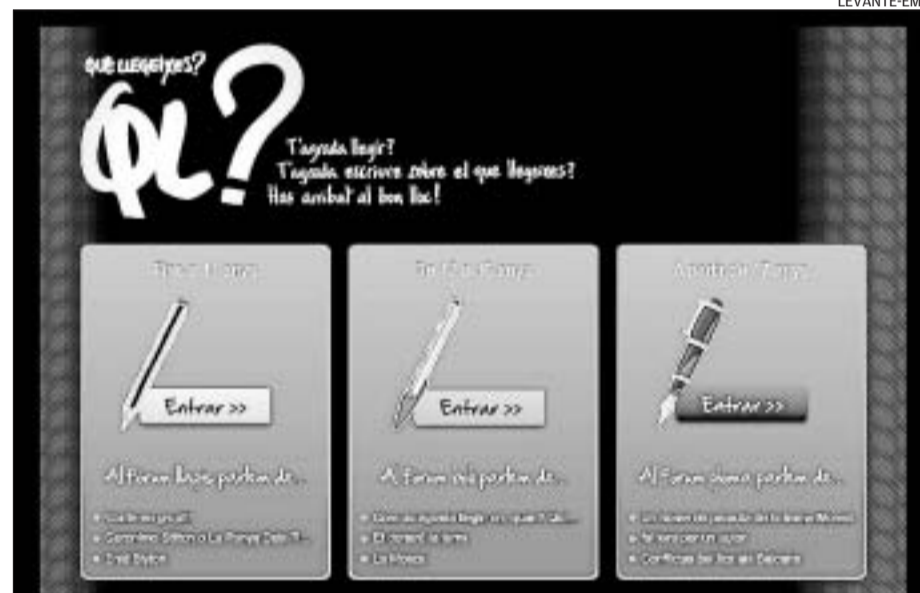
Doncs la resposta ara és ben fàcil i a l'abast de tothom: es diu *Què llegeixes?*, va néixer ara ja fa dos anys, té més de 7.500 usuaris i funciona les 24h del dia a www.queelleixes.cat.

El *Què llegeixes*, o QL pels amics i coneguts, és un fòrum a internet per parlar-hi de llibres. No solament de literatura—que seria una visió molt reduccionista del món del llibre—sinó de llibres en general i per a totes les edats. A cada franja d'edat li correspon un espai de discussió, de manera que mentre els més petits llegeixen les intrèpides aventures de *Gerónimo Stilton*, els joves segueixen la saga vampírica de **Meyer** i els més grans discuteixen sobre la sèrie *Milennium*, els anticànons literaris o els clàssics universals.

I no es tracta de parlar de llibres a l'estil dels crítics o dels professors de literatura, sinó de fer-ho amb naturalitat i pel simple plaer de compartir i descobrir altres lectu-

A cada franja d'edat li correspon un espai a QL.

Aquest és l'aspecte que ofereix la finestra principal d'aquesta popular comunitat.

Com a éssers socials, tenim la necessitat de comentar allò que llegim, oi? Doncs la resposta ara és a l'abast de tothom: es diu «Què llegeixes?», té més de 7.500 usuaris i funciona les 24 h del dia

del *Què llegeixes* té tan sentit d'existir, perquè no solament hi podem trobar lectors que segueixen els mateixos autors que nosaltres i que tenen gustos semblants sinó que, a més, tenen més manies lectores que nosaltres mateixos!

Follar o no els llibres, guixar-los o no, portar-ne el compte anual de lectura, tenir-ne un registre, guardar les sobrecobertes o estripar-les, fer col·lecció de punts de llibre o de llibres que parlin de xocolata. Per manies que no quedi!

Tenir un espai on poder explicar sense rubor les obsessions literàries amb gent que ens entén perquè també en té moltes, per bé que diferents, és, al meu parer, una gran sort! El QL sembla, doncs, un bon binomi entre la lectura i les noves tecnologies. La pantalla ha esdevingut un nou hàbitat potent i confortable per a lectors de totes les edats que han trobat una comunitat afí amb qui compartir les lectures siguin electròniques o en paper. La qüestió, al cap i a la fi, és llegir, oi?

*Webmàster del Què llegeixes i agent literària